

เขาเลี้ยงดูมา พยายามเต็มที่จะให้เป็นจักรพรรดิๆ แต่ก็ด้วยอำนาจวาสนาของท่าน ด้วยอำนาจวาสนาของท่านไปเห็นคนเกิด คนแก่ คนเจ็บ คนตาย มันสะเทือนใจ ถามเลยว่าเราต้องเป็นอย่างนั้นด้วยหรือ เราต้องเป็นอย่างนี้ด้วยไหม ถ้าเราต้องเป็นอย่างนี้ ถ้าเราเสวยชาติขึ้นไป เราเสวยเป็นจักรพรรดิขึ้นไป เราก็ต้องทุกข์ต้องยากไง ถ้าต้องทุกข์ต้องยาก คุณติ ถ้าต้องทุกข์ต้องยาก เขาบอกเป็นการเห็นแก่ตัวๆ

ถ้าไม่เห็นแก่ตัวมันก็ทุกข์ด้วยกันอยู่นี่ไง คุณติ เวลาเราส่งลูกไปเรียนเมืองนอกกัน ลูกมันเห็นแก่ตัวไหม เราส่งลูกไปเรียนเมืองนอกเพื่ออะไร ก็เพื่อให้มีการศึกษา เราส่งลูกของเราเพื่อหาประสบการณ์ขึ้นมา เพื่อกลับมา เพื่อมาปกครองมาดูแลไง

นี่ก็เหมือนกัน ในเมื่อคนเกิด คนแก่ คนเจ็บ คนตาย ถ้ามันจะพ้นจากการเกิด การแก่ การเจ็บ การตายมันต้องแสวงหา ถ้ามันแสวงหา ท่านถึงได้เสียสละของท่านไป ความเสียสละนี้ไม่ได้เสียสละเพื่อความเห็นแก่ตัว ความเสียสละนี้เสียสละเพื่อสังคมโลก เพื่อจักรวาล เพื่อ ๓ โลกธาตุ แต่ท่านเสียสละองค์เดียวไง แต่ท่านไปทำของท่าน ๖ ปีก็วันนี้อีกแหละ เพ็ญเดือน ๖ ท่านไปทำทุกริกิริยามาพอแรงของท่านแล้ว

เวลาบวชไปแล้ว ใฮ่นั่นก็เป็นศาสดา ใฮ่นี่ก็เป็นศาสดา ก็ไปศึกษามากับเขาทั้งนั้นนะ ศึกษาแล้วเขาก็ชื่นชมทั้งนั้นนะ เพราะถ้าใครมีลูกศิษย์ แล้วลูกศิษย์ประพฤติปฏิบัติจนสุดวิชาของเขา ทุกคนก็ต้องชื่นชมลูกศิษย์ของตนเป็นธรรมดา แต่เวลาชื่นชมแล้วท่านก็ยังมีความทุกข์อยู่นะ อาจารย์ของเขา เขาสอนจนหมดวิชาของการของเขาแล้ว แต่เรายังแก้กิเลสไม่ได้ แต่เรายังแก้การเกิด การแก่ การเจ็บ การตายไม่ได้ มันมีความวิตกกังวลลึกๆ ในหัวใจ ท่านถึงได้ละทิ้งเข้ามาหมดใจ แล้ววันนี้มาฉันอาหารของนางสุชาดา แล้วนั่งประพฤติปฏิบัติไป มันถึงสำคัญไฉน

ว่าวันสำคัญทางพระพุทธศาสนาๆ ถ้าไม่มีองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ศาสนา มันจะเกิดมาได้ยังไง เออ ก็ ไม่มีสอง ผู้ที่จะประพฤติปฏิบัติ ๔ อสงไขย ๘ อสงไขย ๑๖ อสงไขย คำว่า “อสงไขยๆ” เราพูดนั่นซ้ำแล้วซ้ำอีก เพราะอะไร นั่นมาจากความคุณงามความดีทั้งนั้นนะ คุณงามความดีมันส่งต่อให้เป็นคุณงามความดีต่อเนื่องกันมา แล้วคุณงามความดีพัฒนาการขึ้นมาให้มันดีมากขึ้นๆ จิตใจของคนถ้าคิดแต่คุณงามความดี พันธุกรรมของจิตๆ จิตบางคนคิดแต่เรื่องดีๆ มันตัดแต่งแต่เรื่องดีๆ นะ

เราคูติ สังคมที่ดี เราอบอุ่นนะ เราอยู่สังคมที่เขาคิดของเขา พันธุกรรมของเขา เห็นแก่ตัวของเขา เขาเบียดเบียนเรา เราอยู่ที่ไหนเราก็ระแวงไปหมด พันธุกรรมของจิตๆ อารมณ์ความรู้สึกของเรามันตัดแต่งๆ มันเกิดแล้วเกิดเล่า มันจะมีอำนาจวาสนามา ไปศึกษากับเจ้าลัทธิต่างๆ เจ้าลัทธิต่างๆ ก็ชื่นชมไปทั้งนั้นนะ ท่านไม่เชื่อ

ไ้ออย่างพวกเรานะ ทำประชาสัมพันธ์ตัวเองทั้งนั้นนะ อยากมีชื่อเสียง อยากดังอยากใหญ่ นี่ขนาดเขาชื่นชมท่านยังปฏิเสธเลย ปฏิเสธว่าเรามาค้นคว้าสัจจะความจริง

ถ้าสัจจะความจริงอันนี้ วันนี้เวลาท่านตรัสรู้ธรรมขึ้นมา บุปเพณิวาसानุสติญาณ เวลาจิตมันสงบเข้าไปแล้ว ถ้าคนภาวนายังไม่เป็น มันเข้าไปข้อมูล ๔ อสงไขย ๘ อสงไขย ๑๖ อสงไขย ท่านรู้ท่านเห็นของท่าน ท่านรู้ท่านเห็นของท่านด้วยกำลังญาณของท่าน ด้วยกำลังญาณของท่าน ด้วยกำลัง ใครทำสมาธิเข้าไปแล้วมันจะย้อนอดีตชาติเข้าไป ย้อนอดีตที่มันเคยเกิด จิตดวงนี้มันเคยเกิดในวัฏฏะ มันเคยเกิดในวัฏฏะ ๔ อสงไขย ๘ อสงไขย ๑๖ อสงไขยนั้นนะ ถ้ามันมีญาณหยั่งรู้เข้าไปในจิตดวงนั้น ญาณหยั่งรู้มันเป็นพลังงาน มันไม่ใช่ปัญญา มันเป็นพลังงานเข้าไป ท่านก็ไปรู้ของท่าน ไม่มีต้นไม่มีปลาย ท่านก็ดึงกลับ มีสติปัญญาดึงกลับมาๆ

พอทำสงบให้มากขึ้นนะ จุติปปาทญาณ ถ้าจิตดวงนี้ยังไม่สามารถชำระกิเลสได้ มันต้องเกิดของมัน เกิด แก่ เจ็บ ตายมันต้องเกิดของมัน เพราะมันมีพลังงานของมัน มันมีเวรมีกรรมของมัน คนเราเกิดโดยกรรม คนเราเกิดโดยการกระทำ มีพลังงาน พลังงานนี้มันสร้างคุณงามความดี มันก็เกิดดี พลังงานอันนี้มันสร้างความชั่วมันก็เกิดชั่ว ความดี ความชั่วมันพลังงานของจิตดวงนั้น

ฉะนั้น ความลับไม่มีในโลก จิตดวงนี้ใครทำอะไร เวรกรรมมันให้ มโนกรรมๆ มันเกิดจากจิตดวงนั้นไง นี่พันธุกรรมๆ มันเป็นอย่างนี้ไง ถ้าคิดแต่เรื่องดีๆ มันก็ตัดแต่งที่ดี มันคิดแต่เรื่องดีๆ ใจ แต่มันคิดเรื่องเลวร้ายมันก็ตัดแต่งให้มันเป็นเรื่องจิตที่เลวร้าย มันเป็นเวรเป็นกรรมของจิตดวงนั้นไง มันไม่มีใครกระทำให้ไง มันเป็นสัจจะ มันเป็นความจริงใจ แล้วองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านมาระลึกเห็นของท่านไง ท่านดึงกลับมา

เวลามันเข้าถึงมรรคถึงผล อาสวัภขญาณ มันเป็นศีล สมาธิ เป็นปัญญา เพราะจิตมันสงบ บุปเพณิวาसानุสติญาณ จิตมันสงบ แต่มันไม่มีปัญญา มันไปโดยกำลัง ไปด้วยบุญกุศล บุญกุศล

มันย้อนกลับไป แล้วถ้าไปโดยอกุศลละ อกุศลก็อย่างที่เป็นอย่าง ก็นอนนี่ไง 'ไสยศาสตร์นี่' ใจ พอสงบแล้วรู้มันรู้ รู้ศัพท์เพเหระ ไม่มีหลักฐาน ไม่มีสัจจะ ไม่มีความจริงสิ่งใดเลย นี่ไง นั่นเป็นมิจจา

ถ้าเป็นสัมมา เป็นสัจจะเป็นความจริงของท่าน แต่ความจริงของท่าน ท่านรู้แล้วมันก็แก้กิเลสไม่ได้ จุฑูปปาตญาณ ถ้ามันเป็นไป จิตมันมีเวรมีกรรมของมัน มันก็ต้องเป็นไปตามนั้น ถ้าเป็นไปตามนั้นมันก็ไปของมัน แล้วเวลาย้อนกลับมา ดึงกลับมาๆ สู่ภาวสวะ สู่ภพ สู่จิตของตน สู่จิตของตน เวลาเกิดอัสวักขณญาณ อัสวักขณญาณคืออะไร เพราะความมีขอบเขต เพราะความไม่รู้มันถึงเกิด เพราะความไม่รู้สีกตัวตน ไม่รู้สีกเรามาถึงไป แล้วกลับมาถึงตัวของมัน มันชำระตัวของมัน ถ้ามันรู้ มันรู้อะไรละ

รู้นี้คือวิชาใจ รู้อวิชาก็มันเปิดตาในใจ เปิดตาใน ถ้าเราเปิดตาใน เรา รู้จักตัวเราใหม่ ตัวตนของตน รู้จักตัวตนใหม่ ตัวตนของตนยังหาตัวตนของตนไม่เจอ ทำสมาธิกันไม่เป็น ตัวตนของตนยังไม่รู้จัก รู้จักแต่ชื่อเสียงที่พ่อแม่ตั้งให้ รู้จักแต่สถานะที่กรรมการปกครองรับรอง รู้แต่เรื่องโลกๆ ไม่รู้เรื่องความจริงของตน ถ้ารู้เรื่องความจริงของตนมันจะย้อนกลับมาไหม ถ้าย้อนกลับมา นี่มันสำคัญ สำคัญตรงนี้ สำคัญที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรม ถ้าตรัสรู้ธรรม มันสว่างกระจ่างแจ้ง

สิ่งที่ว่าเห็นคนเกิด คนแก่ คนเจ็บ คนตาย พอมันชำระล้าง มันสำรอกมาแล้ว เออ! ไม่เกิด ไม่เกิดอีกแล้ว ไม่เกิดมันก็ไม่มีแก่ ไม่มีแก่มันก็ไม่มีเจ็บ ไม่มีเจ็บมันก็ไม่มิตาย เพราะมันไม่ไปเกิด มันไม่ไปเกิดอีกแล้ว

ที่ว่าไปเที่ยวสวนเห็นคนเกิด คนแก่ คนเจ็บ คนตาย เราต้องเป็นเช่นนี้หรือ เราต้องเป็นเช่นนี้หรือ มันต้องมีตรงข้ามสิ ตรงข้ามสิ ถ้ามีตรงข้าม ท่านถึงออกบวช ออกบวชด้วยธรรมดา คนเราขนาดสร้างบุญกุศลขนาดนั้นก็ยังไม่ไปศึกษากับเจ้าลัทธิต่างๆ อีก ๖ ปี ทำทุกกริยาที่สังคมเขายังทำกันอยู่ ในปัจจุบันอินเดียยังทำกันอยู่ ให้อุบายไฟๆ นั่นแหละ ที่บูชาไฟนั่นนะ ทำทุกกริยานั่นนะ เขายังทำกันอยู่จนปานนี้ แต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไปทดสอบแล้วทิ้งไว้หมดเลย ทดสอบแล้ว แล้วทิ้ง มันไม่มีคุณค่าอยู่จริง แล้วเวลาคุณค่าอยู่จริงเกิดจากมรรคใจ เกิดจากภาวนามยปัญญา

พระพุทธศาสนาสำคัญ พวกเราสำคัญตักกันว่าพระพุทธศาสนาสำคัญมาก พระพุทธศาสนามีความเจริญรุ่งเรืองมาก พระพุทธศาสนามีคุณค่ามาก มันมีค่าอยู่ตรงนี้ไง มี

เข้ามาใหม่ไง ดันไม้มันมีเปลือก มีแก่น มีกระพี้ไง ถ้าเราเป็นเปลือก เราเป็นกระพี้ มันก็ต้องมี วัฒนธรรมเพื่อชักจูงกันไง

แต่ถ้าเราจะเป็นแก่นๆ เป็นแก่นเราต้องมึนน้ำใจต่อกัน ผู้ที่มาแล้ว เราจะทำเพื่อประโยชน์ เพื่อประโยชน์สังคม แค่มึนน้ำใจต่อกันไง เราหลีกเลี่ยงให้กัน เราอยู่ร่วมกัน ใครมีความจำเป็นก่อน ให้ออกหน้า ใครมีความจำเป็นหลังให้อยู่หลัง เรามีน้ำใจต่อกันไง อันนี้ก็เป็นทานนะ

เวลาไปแสวงหามา สิ่งแสวงหาเป็นเงินเป็นทองขึ้นมา บอกว่าเราไม่มีสิ่งนี้ เราจะเอาไป แข่งขันกับใครไม่ได้ แต่น้ำใจๆ เราเสียสละให้ เราหลีกเลี่ยงให้ การหลีกเลี่ยงให้ก็เป็นบุญ การ เสียสละนี้ไง มันเป็นบุญกุศล

แล้วเวลาคูลิ เรามาอยู่วัดอยู่วากัน ผู้ที่มาประพฤติปฏิบัติ นั่งเฉยๆ เอาบุญมาจากไหน นั่ง เฉยๆ นะ ทาน สีล ภาวนา ทำทานร้อยพันพันหนไม่เท่ากับถือศีลบริสุทธิ์หนึ่ง มีศีลบริสุทธิ์ ร้อยพันพันหนไม่เท่ากับทำสมาธิได้หนึ่ง ทำสมาธิได้ร้อยพันพันหนไม่เท่ากับเกิดภาวนามย ปัญญาขึ้นมาหนึ่ง

ทำสมาธิร้อยพันพันหน ถ้าจิตมันสงบแล้วร้อยพันพันหน ถ้ามันเกิดภาวนามยปัญญา ขึ้นมา แล้วภาวนามยปัญญาขึ้นมาเกิดจากไหนล่ะ เกิดจากในปัจจุบันนี้ก็เกิดจากหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านเป็นคนรื้อค้นขึ้นมา หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านรื้อค้นขึ้นมาแล้วท่านมีหลักมี เกณฑ์ของท่าน เวลาท่านสั่งสอนลูกศิษย์ๆ ใครจะมีปัญญาอย่างไร โลกียปัญญา ปัญญาทางโลก ใจ ถ้าเป็นปัญญาทางธรรมล่ะ ปัญญาทางธรรมมันถอนทิฐิมานะ ถอนความสำคัญตน

ครูบาอาจารย์ของเราท่านประพฤติปฏิบัติเข้าป่าเข้าเขานะ หลวงตาท่านพูดประจำ แล้ว เราก็มาพูดบ่อยๆ มากเลยว่าหลวงปู่มั่นท่านอยู่ป่าอยู่เขาของท่าน ถ้าพูดถึงทางโลกเหมือนเศษคน คนคนหนึ่งไปอยู่ป่าอยู่เขาเหมือนสัตว์ตัวหนึ่ง ไม่มีค่าสิ่งใดๆ เลย ถ้าพูดถึงทางโลก เศษคน ถ้า พูดถึงทางธรรม นั่นแหละศากยบุตรพุทธชิโนรส นั่นแหละบุตรขององค์สมเด็จพระสัมมาสัม พุทธเจ้า

เวลาบวชขึ้นมา เวลาไปบวช เกสา โลมา นขา ทันตา ตโจ ให้อยู่ รุกขมูลเสนาสน์ มันรุกข มูล อยู่โคนไม้ อยู่ในที่สงบสงัด นั่นแหละศากยบุตร นั่นแหละพุทธชิโนรส นั่นแหละยอดคน กลางค้ำกลางคินขึ้นมา เทวดา อินทร์ พรหมมาฟังเทศน์จนไม่มีเวลาว่าง

มนุษย์ขี้เหมีน เทวดาจะมาหาไหม แต่ท่านมีเทวดา อินทร์ พรหมมาขอความเห็น คือฟังเทศน์ ฟังเทศน์คือขอแสงสว่าง แสงสว่างคือสังฆกรรมที่จะเข้ามาหาตัวตน เทวดาเขาก็ส่งออก เขาไม่คิดถึงจิตใจของเขา เวลาหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านเทศน์ท่านก็เทศน์ย้อนกลับมา

มนุษย์เราก็เหมือนกัน เรื่องเศรษฐกิจ เรื่องทางโลก อันนั้นมันเป็นปัจจัยเครื่องอาศัยนะ ทุกคนต้องมีหน้าที่การงาน นี่เป็นเรื่องปกติ เรื่องธรรมดา แต่สังฆกรรมมันหล่อเลี้ยงหัวใจนะ อย่าให้มันทุกข์ยากจนเกินไปนัก หน้าที่การงาน เราก็ต้องแข่งขันอยู่แล้วแหละ แต่แข่งขันด้วยธรรมาภิบาลไง แข่งขันนะ ถ้ามันจะไม่ได้ มันจะถึงไม่เป็นผล อันนั้นเราก็พยายามของเราแล้ว

นี่ไง พันธุกรรมของจิตๆ เราตัดแต่งให้มันดีขึ้น ให้มันเข้มแข็งขึ้น ถ้ามันเข้มแข็งขึ้น เรามีสติปัญญามากขึ้น ถ้าเข้มแข็งขึ้น มันเกิดสิ่งใดขึ้น มันจะมีสติปัญญาเอาตัวรอดได้ ถ้าเอาตัวรอดได้ เอาตัวรอดแล้วเรายังวิเคราะห์ห้วงเหตุที่เกิดขึ้นได้ทะลุปรุโปร่ง เพราะอะไรล่ะ เพราะพันธุกรรมของจิต พันธุกรรมของจิตอันนั้น เพราะพันธุกรรมของจิตอันนั้นมันถึงเกิดบุญกุศลอันนั้น เพราะบุญกุศลอันนั้นมันเกิดอินทรีย์ อินทรีย์คือมีสติมีปัญญาขึ้นมาในหัวใจนั้น ถ้าในหัวใจนั้นมันพาให้จิตใจดวงนั้นไม่ทุกข์ไม่ยากจนเกินไป

สี่เลน สุกดี ยนดี สี่เลน โภคสมุปทา มีศีล ศีลทำให้สุขสงบใจ สุขสงบระงับ ศีลทำให้เกิดโภคทรัพย์ ไม่กินเหล้าเมายา ไม่เล่นการพนัน ไม่ทำสิ่งใด เกิดโภคทรัพย์ เราไปมองข้ามกันไปหมดเลย ทำดีแล้วไม่ได้ดี ทำดีแล้วไม่ได้ดี

ทำดีก็ทำดีที่นี้ไง ทำดีในศีลในธรรมนี้แหละมันจะเกิดทรัพย์สินเป็นน้ำบ่อทราย มันจะเกิดขึ้นมาตลอดเวลากับชีวิตของเราไป ชีวิตของเรามันจะคงดำเนินต่อเนื่องไปไง นี่บุญกุศล วันสำคัญทางพระพุทธศาสนาๆ สำคัญอย่างนี้ ถ้ามันสำคัญขึ้นมาแล้วเราก็สำคัญ เพราะเราเกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา เกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาเป็นคน คนเป็นสัตว์ประเสริฐๆ แล้วมันประเสริฐจริงหรือเปล่า ถ้ามันประเสริฐจริงมันก็ต้องรู้จักใจของมันสิ รู้จักใจของเราเองสิ รู้จักความเป็นอยู่ของเราสิ รู้จักทะนุถนอมหัวใจของเราที่มันบีบคั้น ที่มันเจ็บแสบ หน้าขึ้นอกตรมนะ ไปไหนมาสบายดีทั้งนั้นนะ หน้าตารื่นเริง

ในสโมสรสันนิบาตทุกดวงใจว่าแห้ว การเกิดทั้งหมดทุกดวงใจอับเฉา จิตเดิมแท้ที่ส่องใส ส่องใสดุ๊กกับเศร้าหมอง ความเศร้าหมอง ความกัลดหนองใจ นี่อริยสัจ นี่เป็นความจริง ใครจะเถียง

แล้วเรามาทำไม เรามาสร้างบุญกุศลที่นี้ไง บุญกุศลก็เพื่อระงับความเศร้าหมอง ระงับไอ้ความทุกข์ใจนี้ไง เรามีคุณธรรมๆ ตรงนี้ไง สิ่งที่เราแสวงหามา แสวงหาเพื่อเราๆ นะ วันสำคัญทางศาสนานะ เราเกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา เรามีอำนาจวาสนามาก หลวงตา ท่านเน้นย้ำ คนไม่มีอำนาจวาสนาไม่มีโอกาสนับถือศาสนาพุทธ ท่านพูดอย่างนี้ คนไม่มีอำนาจวาสนา ไม่มีโอกาสนับถือศาสนาพุทธ

ก็คุณธรรมต่างๆ สิ เขาทำอะไรนะ อ่อนวอนขอเอาตามความเชื่อของเขา ไอ้นี้เราไม่มีเลย ทำกับมือ ทำกับมือทั้งนั้น ถ้าสมาธิภาวนาก็ทำขึ้นมาเอง เวรกรรมก็อยู่ในใจเราทั้งนั้น ถ้าเราทำขึ้นมา แต่พันธุกรรมของจิตๆ มันมีกรรมเก่ากรรมใหม่ ใหม่นี่ กรรมเก่ากรรมใหม่ เราก็ต้องแก้ไขของเราไปไง

เวลามีสิ่งใดที่เกิดขึ้น เราปฏิบัติมาตลอด เราภูมิใจมาก เราจะเกิดวิฤทธิขนาดไหนเราจะยิ้มเลย กูทำมา กูทำมาเอง เจอวิฤทธิกูก็แก้ กูทำมา เวลาทำ ทำด้วยขาดสติ ทำด้วยความไม่รู้แต่ชาติไหนก็ไม่มีรู้ แต่ถ้ามันเกิดขึ้นมาแล้วจะไปตีโพยตีพายเอากับใคร จะไปตีโพยตีพายเอากับใคร ก็เราทำมา ก็เราทำมา

แต่ปัจจุบันนี้มีสติมีปัญหาแล้ว เราจะทำคุณงามความดีของเรา พระพุทธศาสนาสอนอย่างนี้นะ สอนอย่างนี้แล้วเราประพฤติปฏิบัติขึ้นมาแล้ว ถ้าเรารู้จริงขึ้นมาแล้วมันอาจหาญในหัวใจใจ ไม่มีสิ่งใดปกปิดในใจนี้ได้เลย ไม่มีสิ่งใดปกปิดหัวใจนี้ได้ ไม่มี แล้วเราเป็นผู้ที่ประพฤติปฏิบัติ เราเป็นผู้ที่กระทำไง เราถึงมีความสำคัญไฉน

ฉะนั้น มันเพียงแต่ว่าจิตใจเราอ่อนแอไง จิตใจเราอ่อนแอ ทำสิ่งใดก็ทำแล้วล้มลุกคลุกคลาน ทำสิ่งใดก็เศร้าหมอง ทำสิ่งใด ตรงนี้แหละมันเป็นอุปสรรคของพวกเรา พวกเรามันอ่อนแอในหัวใจใจ ยืนก็ไม่ได้ เดินก็ไม่เป็น แล้วก็ทำบุญได้บุญ ทำบุญได้บุญ แล้วได้บุญที่ไหน ทำดีไม่เห็นได้ดี ทำดีไม่เห็นได้ดี

ได้ ดีของใคร ดีจริงๆ นะ ดีของหลวงปู่มั่น ดีที่ไม่มีโทษ ดีที่ไม่เบียดเบียนใคร ดีที่ไม่ทำให้ใครเดือดร้อน ดีที่ไม่เบียดเบียนใคร ดีที่ไม่มีโทษ นั่นเป็นดีเลิศ เอวัง